

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ

2009 - 2014

Комисия по заетост и социални въпроси

2011/2006(INI)

31.5.2011

СТАНОВИЩЕ

на комисията по заетост и социални въпроси

на вниманието на комисията по правни въпроси

с препоръки към Комисията относно производствата по несъстоятелност
в рамките на европейското дружествено право
(2011/2006(INI))

Докладчик по становище: Julie Girling(Инициатива — член 42 от
правилника)

PA_NonLeg

ПРЕДЛОЖЕНИЯ

Комисията по заетост и социални въпроси приканва водещата комисия по правни въпроси:

- да включи в предложението за резолюция, което ще приеме, следните предложения:

1. отбелязва, че правилата за производствата по несъстоятелност се отнасят до редица правни области като поземлено право, трудово право и договорно право, някои от които са много сложни и се различават в отделните държави-членки, което е пречка едновременно както за опростяване на производствата по неплатежоспособност и оздравяване, така и за равнопоставеното третиране на кредиторите на територията на ЕС;
2. отбелязва, че свободата на установяване и повишената мобилност на дружествата между държавите-членки подчертаха необходимостта от по-добро координиране и известна степен на хармонизиране на правото в областта на неплатежоспособността с цел борба с отрицателните последици от „туризма във връзка с неплатежоспособността“ за служителите;
3. счита, че по-голяма хармонизация на производствата по неплатежоспособност ще насърчи равенството и може да се отрази положително на конкурентоспособността на държавите-членки и съответно на потенциалните възможности за заетост; счита освен това, че различията между националните закони относно неплатежоспособността и оздравяването създават пречки, конкурентни предимства и/или препятствия или трудности пред дружествата, които осъществяват трансгранична дейност или притежават имущество на територията на ЕС; счита, че хармонизирането на режимите на неплатежоспособност допълнително ще насърчи равнопоставените условия на конкуренция, ще ограничи причините дружествата да практикуват „туризъм във връзка с неплатежоспособността“, ще премахне пречките за успешно оздравяване на неплатежоспособни дружества и ще запази работни места, като така ще предостави на работниците и служителите по-добра защита;
4. подчертава, че макар и трудовото право да попада в отговорността на държавите-членки, законодателството относно неплатежоспособността може да се отрази на трудовото право, и че във връзка с нарастващата глобализация и дори с икономическата криза въпросът, свързан с неплатежоспособността, трябва да се разглежда от гледна точка на трудовото право, тъй като различните дефиниции на понятията „заетост“ и „работник“ или „служител“ в държавите-членки не бива да подкопават правата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност; подчертава обаче, че всяка дискусия във връзка със специфичните въпроси, свързани с несъстоятелността, не бива автоматически да представлява претекст за регулиране на трудовото право на равнището на ЕС;
5. възприема позицията, че въпреки разпоредбите на член 4 от Директива 2008/94/ЕО, продължителността на периода, за който дължимите вземания следва да бъдат изплатени от гарантиращата институция, е все още твърде кратка и таванът за подобни плащания – все още твърде нисък, което се дължи в известна степен и на

значителните различия, съществуващи между държавите-членки по отношение на прилагането на директивата;

6. отбелязва със загриженост нарастващия брой работници и служители, засегнати от производства по неплатежоспособност, което може да се отдаде на сериозното въздействие, което оказва финансовата и икономическа криза върху икономическите и социалните процеси; отбелязва, че поради характера си трансграничните финансови институции, съществени от гледна точка на системните рискове, играят все по-голяма роля в тази сфера;
7. счита, че целта на Директива 2008/94/ЕО е да гарантира минимално ниво на закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност, като същевременно поддържа подходяща гъвкавост за държавите-членки; посочва, че съществуват различия между държавите-членки по отношение на прилагането и призовава за това, тези различия да бъдат взети предвид;
8. приветства факта, че Директива 2008/94/ЕО изрично включва в приложното си поле работещите на непълно работно време, работниците и служителите на постоянен трудов договор и работниците и служителите във временни трудови правоотношения и счита, че по-високата степен на защита в случай на неплатежоспособност следва да се прилага и по отношение на работници и служители с „нестандартни“ трудови договори;
9. признава настоящата липса на хармонизация по отношение на реда на кредиторите, която намалява предвидимостта на резултатите от съдебното производство; счита за необходимо обаче да се даде по-голям приоритет на вземанията на работниците и служителите по отношение на вземанията на други кредитори;
10. счита, че приложното поле на Директива 2008/94/ЕО, особено понятието „дължимо вземане“, е твърде широко, тъй като редица държави-членки прилагат по-тесни дефиниции на понятието „възнаграждение“ (напр. изключват обезщетения при уволнение, премии, възстановяване на разходи и т.н.), което може да доведе до незадоволяване на значителни вземания;
11. отбелязва, че определянето на понятията „възнаграждение“ и „заплащане“ е от компетентността на държавите-членки, при условие че те спазват общите принципи на равенство и недопускане на дискриминация на работниците и служителите, като всеки случай на неплатежоспособност, който потенциално би могъл да навреди на последните, би следвало да се взема предвид за целите на обезщетяването им в съответствие със социалните цели на Директива 2008/94/ЕО и праговите равнища на обезщетенията, които следва да бъдат определени;
12. счита за необходимо да определи минимална компенсаторна стойност за плащанията, извършени от гарантиращата институция на национално равнище, която да бъде изчислявана на основата или на минималната работна заплата в страната, където е сключен трудовият договор, или на месечна сума в размер, съответстваща на средната работна заплата, изплащана през последните шест месеца; счита във всеки случай, че извършеното от гарантиращия фонд плащане трябва да:

- (а) е в съответствие с принципа за равенство и недопускане на дискриминация;
- (б) изключва премиите;
- (в) включва вноските за социална сигурност;
- (г) включва помощите в натура;
- (д) се свързва с предоставянето на бързи ефективни производства в случай на възникване на спор, който включва гарантиращата институция;

счита освен това, че понятието за „дължими вземания“ трябва да включва и обезщетенията при прекратяване на трудови договори, които длъжникът не е могъл да изплати, че таванът за подобни плащания трябва да е не по-малък от сума, изчислена в съответствие с горепосочените критерии и че е необходимо освен това да се хармонизират сроковете за съответното производство (най-много една година) и намесата на гарантиращия фонд, който да позволи извършването на плащанията, както и периодът, за който трябва да бъдат изплатени въпросните суми (една година преди и една година след откриването на производството, ако вземането покрива този период);

13. подчертава променящия се характер на трудовите договори в ЕС и многообразието на тези договори в рамките на държавите-членки; следователно счита, че понастоящем е невъзможно да се търси определение на понятието „работник/служител“ на европейско равнище;
14. счита, че следва да се създаде център, предоставящ информация относно трансграничните производства по неплатежоспособност, който ще поддържа електронен регистър на неплатежоспособността, съдържащ информация за откриването на производства и основните процесуални характеристики на производствата по неплатежоспособност, с цел улесняване на събирането на вземания, предявени от страна на работниците и служителите и на гарантиращата институция;
15. счита, че изключения от приложното поле на Директива 2008/94/ЕО относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател трябва да бъдат избягвани винаги, когато това е възможно;
16. счита, че ролята, която играят гарантиращите институции, следва да бъде подкрепена от адекватно включване на социалните партньори;
17. посочва, че понастоящем не съществуват правила за координация на производствата по неплатежоспособност, що се отнася до дружества, които са част от една и съща група предприятия; обръща внимание на необходимостта от приемане на правила на равнището на ЕС, които да уредят допълнително координирането и ефективното администриране на международната групова несъстоятелност, така че да се гарантират интересите на работниците и служителите; в допълнение подчертава, че правилата за отговорност на веригите подизпълнители могат да подпомогнат закрилата на работниците и служителите,

потърпевши от производства по несъстоятелност;

18. счита, че понятието „злоупотреба“ е необходимо да бъде дефинирано в съответствие със съдебната практика на Съда на Европейския съюз, по-специално решението му от 11 септември 2003 г. по дело C-201/01 *Walcher*¹ като „всяка практика на злоупотреба, която е в ущърб на гарантираща институция, доколкото води до изкуственото създаване на парично вземане и така незаконно ангажира отговорността на институцията“, като се взема предвид датата, на която работодателят изпада в неплатежоспособност;
- следните препоръки да бъдат включени в приложението към неговото предложение за резолюция:
19. призовава обменът на информация между компетентните органи, които управляват стопанските и дружествените регистри във всички държави-членки да стане задължителен с оглед защитата на правата на работниците и служителите;
20. призовава сроковете за главното и вторичните производства да бъдат хармонизирани и съкратени с цел закрила на платените работници и служители и гарантиране на правна сигурност за тях;
21. призовава степента на хармонизиране на производствата по неплатежоспособност да бъде не по-малка от тази, предвидена в Регламент (ЕО) № 1346/2000 и Директива 2008/94/ЕО;
22. призовава Комисията да въведе при следващия преглед на Регламент (ЕО) № 1346/2000 следното съображение:

„като взе предвид Директива 2008/94/ЕО относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател,“;

¹ Сборник от 2008 г., стр. I-8827.

РЕЗУЛТАТ ОТ ОКОНЧАТЕЛНОТО ГЛАСУВАНЕ В КОМИСИЯ

Дата на приемане	25.5.2011 г.
Резултат от окончателното гласуване	+: 33 -: 3 0: 8
Членове, присъствали на окончателното гласуване	Regina Bastos, Edit Bauer, Heinz K. Becker, Jean-Luc Bennahmias, Pervenche Berès, Philippe Boulland, Milan Cabrnock, David Casa, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Derek Roland Clark, Sergio Gaetano Coffferati, Marije Cornelissen, Frédéric Daerden, Karima Delli, Proinsias De Rossa, Frank Engel, Richard Falbr, Thomas Händel, Roger Helmer, Nadja Hirsch, Vincenzo Iovine, Liisa Jaakonsaari, Ádám Kósa, Jean Lambert, Patrick Le Hyaric, Veronica Lope Fontagné, Olle Ludvigsson, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Csaba Öry, Siiri Oviir, Konstantinos Poupakis, Licia Ronzulli, Elisabeth Schroedter, Jutta Steinruck
Заместник(ци), присъствал(и) на окончателното гласуване	Georges Bach, Raffaele Baldassarre, Sergio Gutiérrez Prieto, Jan Kozłowski, Evelyn Regner
Заместник(ци) (чл. 187, пар. 2), присъствал(и) на окончателното гласуване	Liam Aylward, Ashley Fox